

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K. N.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021 č. j. CPR-2283-2/ČJ-2021-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2020 č.j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV, a to tak, že část výroku ve znění: „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci

rozhodnutí.“ se mění a nově zní: „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 30 měsíců.
3. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že žalovaný správní orgán, nejen že sám uvedená ustanovení porušil, ale také rozhodnutí orgánu prvního stupně nedostatečně přezkoumal a tím, že neodstranil zjevnou nezákonnost a zejména pak nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřoval žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, a zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Mělo také dojít k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy především žalobce.
4. Konstatoval, že: *„Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled. Právě oné posouzení přiměřenosti bylo správním orgánem provedeno přinejmenším nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky. Správní orgán sice vyvinul snahu zjistit rozhodné skutečnosti, nicméně tyto ve výsledku vyhodnotil nesprávně a v rozporu se skutečností. Žalobce na území České republiky žije dlouhodobě ve společné domácnosti se svou partnerkou paní T. N. N., nar. X (dále jen „partnerka“). Partneri udržují trvalý a pevný partnerský vztah už přes 2 roky. Žalobce zpočátku navštěvoval partnerku 2-3 krát měsíčně a od března roku 2019 spolu sdílejí společnou domácnost. V rámci správního řízení byla provedena pobytová kontrola na adrese společné domácnosti, ze které jednoznačně vyplývá, že se v domácnosti oba partneři prokazatelně zdržují. Výsledek pobytové kontroly formalizovaný v protokolu o provedení kontroly představuje konkrétní skutečnost týkající se partnerského soužití žalobce s partnerkou, kterou měly správní orgány brát v potaz. Správní orgán prvního stupně a následně ani žalovaný však tento podklad relevantním způsobem nezohlednily.“*
5. Dále pak popsal trvalost partnerského vztahu a měl za to, že jednoznačně bylo prokázáno, že se jedná o trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K odchylkám ve výpovědi uvedl, že správní orgán prvního stupně veškeré nesrovnalosti přičítal v jeho neprospěch, na základě svých domněnek ze skutkového stavu vyvozoval neodvoditelné a vždy zdůrazňoval pro žalobce nejméně příznivou variantu výpovědi. Dále zopakoval, že valnou část rozporů, na které správní orgán poukazoval, nelze vůbec považovat za zásadní v souvislosti s posouzením účelovosti partnerského

vztahu a z daných odchylek dle jeho názoru nelze ani dovodit žádný zásadní rozpor ve výpovědích, který by prokazoval neexistenci trvalého partnerského vztahu. Poukázal na to, že žalovaný měl postupovat naprosto v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou, když posuzoval jako rozhodující skutkový stav věci v době zahájení řízení, už v době zahájení řízení o správním vyhoštění (26. 3. 2019) udržovali partneři trvalý partnerský vztah trvající minimálně 1 rok a již spolu sdíleli společnou domácnost. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného udržovali partneři trvalý partnerský vztah přes 2 roky. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011 ze dne 7. 4. 2011: *“Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004)”*. Tento závěr dále rozvíjí Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 10 A 127/2018-31, 4. 6. 2020: *„Soud přisvědčuje žalovanému, že pro rozhodování správních orgánů o žádosti je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Uvedený závěr přitom platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu.“* Z výše uvedeného vyplývá povinnost správního orgánu rozhodovat dle skutkového stavu aktuálního ke dni vydání rozhodnutí žalovaného. Ze spisového materiálu, provedených výsledků partnerů a provedené pobytové kontroly zjevně vyplývá, že partneři udržují trvalý partnerský vztah, sdílejí společnou domácnost a plánují společnou budoucnost. S ohledem na to měl postup správního orgánu za nezákonný, neboť žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V takovém případě lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění pouze při naplnění zákonných podmínek v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

6. V závěru žaloby žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami brojícími proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce správní orgán je navíc povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, tedy v daném případě i partnerky. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jsou zcela nedostatečné. Žalobce žije na území České republiky ve společné domácnosti s partnerkou, občankou České republiky. Partneři se hluboce milují a plánují společnou budoucnost. Pro partnerku by tak jeho vynucené vycestování z území představovalo závažný zásah do rodinného a soukromého života. Žalobce by byl nucen opustit svou dlouholetou partnerku a odcestovat do země, ve které již nemá hlubší sociální vazby. Partnerka je občankou České republiky, prožila zde celý svůj dosavadní život, tudíž je nemožné od ní žádat, aby vycestovala se žalobcem do Vietnamu. Nadto partnerka ani fakticky nemůže dlouhodobě pobývat ve Vietnamu, neboť tam nemá povolení k pobytu. Nucené vycestování žalobce představuje zjevně nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho partnerky.
7. Považoval za zřejmé, že v posuzovaném případě správní vyhoštění znamená naprosto nepřiměřený zásah i s ohledem na to, že se dobrovolně dostavil na pracoviště Policie České republiky řešit svoji pobyтовую situaci, jedná se o jeho první porušení právních předpisů a po celou dobu správního řízení poskytoval správním orgánům plnou součinnost. Žalobce byl tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Správní vyhoštění tak dle názoru žalobce nemělo být vůbec ukládáno, případně měl správní orgán řízení zastavit pro nepřiměřenost nebo uložit povinnost opustit území, která by neměla tak zásadní dlouhodobé negativní následky na rodinný a soukromý život žalobce. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Správní orgány také v rozporu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu) neodůvodnily, co je vedlo ke konkrétnímu rozhodnutí uložení vyhoštění v délce 30 měsíců.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a také na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považoval za plně v souladu se zákonem. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 6. 2021 právní zástupkyně žalobce setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
11. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-124482-2/ČJ-2019-000022 ze dne 26. 3. 2019, oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPA-124482-11/ČJ-2019-000022 ze dne 26. 3. 2019, protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-124482-13/ČJ-2019-000022-SV ze dne 26. 3. 2019, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev.č. ZS47859 ze dne 3. 4. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-124482-29/ČJ-2019-000022-SV ze dne 27. 4. 2019, odvolání žalobce ze dne 30. 4. 2019, rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-21265-6/ČJ/ČJ-2019-930310-V241 ze dne 13. 8. 2019, protokol o výsledku svědka č.j. KRPA-124482-53/ČJ-2019-000022-SV ze dne 6. 3. 2020, protokol o výsledku účastníka řízení č.j. KRPA-124482-54/ČJ-2019-000022-SV ze dne 6. 3. 2020, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev.č. ZS51435 ze dne 31. 8. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV ze dne 30. 10. 2020, odvolání žalobce ze dne 2. 11. 2020 vč. doplnění ze dne 19. 11. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-2283-2/ČJ-2021-930310-V241 ze dne 6. 5. 2021.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 26. 3. 2019 dostavil na oddělení cizinecké policie v doprovodu zmocněnce, kdy tento zmocněnec policii sdělil, že žalobce se na území České republiky nachází neoprávněně. V cestovním dokladu nebylo nalezeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, vzhledem k této skutečnosti byl zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z důvodu nelegálního pobytu na území dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 27. 4. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze zemí Evropské unie na dobu 30 měsíců, proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný dne 13. 8. 2019 vydal rozhodnutí č.j. CPR-21265-6/ČJ-2019-930310-V241, kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Dne 30. 10. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č.j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV, kterým uložil žalobci správní vyhoštění z území států Evropské unie v délce 30 měsíců. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce dne 2. 11. 2020 a 19. 11. 2020 odvolal. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j.

KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV ze dne 30. 10. 2020 a ve zbytku rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

13. Při výslechu účastníka správního řízení dne 26. 3. 2019 žalobce správnímu orgánu sdělil, že se narodil ve městě X, kde je i hlášen k trvalému pobytu, v České republice nemá žádnou adresu. Do Evropské unie přicestoval přibližně v červenci roku 2018 z Ruska, kam mu bylo uděleno turistické vízum. Cestoval přes Ukrajinu, Slovensko a Německo, kdy po přibližně měsíčním pobytu v Německu odjel do České republiky a již nevycestoval. Měl v úmyslu na území zůstat a pracovat zde, bydlel s kamarádem, který má pronajatý byt v Praze. Také plánoval oženit se se svojí přítelkyní a trvale se usadit v České republice. K osobě svojí přítelkyně sdělil, že se jmenuje křestním jménem N. N., je narozená v roce X, má české občanství a narodila se ve Vietnamu, její příjmení, ani datum narození si žalobce nepamatoval. Byl si vědom toho, že na území pobývá neoprávněně a potvrdil, že přicestoval mimo hraniční přechody. Od svého příjezdu do České republiky pracoval v tržnici Sapa bez platného pracovního povolení. Až v době svého pobytu na území České republiky se seznámil s výše uvedenou přítelkyní, se kterou má v plánu uzavřít sňatek, čímž by chtěl legalizovat svůj pobyt na území. Následně popsal jejich vztah, kdy uvedl, že spolu bydleli v době konání pohovoru již 3 měsíce, společně platí náklady a sdílí peníze, které oba vydělávají. Žalobce má v zemi původu rodiče a sourozence, za kterými se v případě vycestování může vrátit.
14. Správní orgán si vyžádal sdělení informace k žalobci přes společná centra z Německa, kdy byla doručena odpověď, že cizinec je v Německu bez záznamů. Správní orgán tak konstatoval, že cizinec nikdy nedisponoval oprávněním k pobytu, z procesní opatrnosti stanovil správní orgán délku nelegálního pobytu na území od 1. 9. 2018 do dne 26. 3. 2019.
15. Dne 6. 3. 2020 byl sepsán protokol o výslechu svědka s paní N. N. T., která sdělila, že se narodila dne 17. 1. 1994 v Německu, ale od útlého věku žije v České republice. Sdělila, že je předvolána kvůli svému příteli, který je na pokraji vyhoštění, a ona má potvrdit, že je jeho partnerkou. Potvrdila, že žalobce přijel kvůli zaměstnání přibližně před 3 roky a od té doby je pořád doma a nepracuje. S přítelem se poznali přes známého, následně si dopisovali a poté se stýkali při žalobcových návštěvách Ostravy, kde původně žila. V březnu roku 2019 se přestěhovala do X, kdy nejdříve bydleli na ulici X a nyní bydlí na adrese x v pronajatém bytě. Platí nájemné 5 500 Kč měsíčně a to podle spotřeby. Náklady platí přítelkyně žalobce, která dlouhodobě pracuje v nehtovém studiu, přičemž poslední dva měsíce pracuje ve studiu na Černém mostě. Dále uvedla: *„Já bych chtěla svoje nehtové studium a vlastní byt. Také si chceme pořídit psa. Přemýšlíme o svatbě, ale zatím nic neplánujeme. O dětech neuvažujeme. Zním jeho kamarády a bratrance, který zde žije. S bratrancem se setkáváme, ale jeho jméno neumím vyslovit, vietnamský jazyk je pro mne složitý. Má nejlepšího kamaráda x, s kterým se vídáme často, protože bydlí blízko nás. Většinou spí a stará se o domácnost. Pere, vynáší koš, vaří a kouká na filmy. Hodně sledujeme filmy a jíme. Občas si zajdeme na výlet. On má také rád sleduje fotbal a to Vietnamu. Koukáme na seriály a teď koukáme na Vikingové. On má rád vietnamské a já mám ráda českou kuchyni, takže jíme rádi takové mixy. Já naposledy byla u rodičů v Ostravě. Naposledy jsme byli asi v kině. Vaří můj přítel. Já pracuji teď 5 dní v týdně, kdy mám o víkendech volno. Jinak pracuji od 9 do 19 hodin, kdy si vydělám 25000 Kč měsíčně. Říkal mi, že i má střední školu, nějaký řemeslný obor. On trošku rozumí česky. Učí se ale je lenivý. Já Vietnamsky umím. Mluvíme spolu vietnamsky, a když jsem našťavaná tak česky. Piju obojí (kávu i čaj), mám ráda sladké.“* Žalobce dle ní má na území České republiky pouze bratrance a strýce, ve Vietnamu má matku a sourozence. Pokud by byl žalobce nucen

vycestovat, tak by museli přerušit vztah. Prohlásila, že by s žalobcem do Vietnamu určitě necestovala.

16. Správní orgán prvního stupně shrnul pohovor ze dne 6. 3. 2020 s žalobcem tak, že: „Cizinec za přítomnosti právního zástupce a tlumočnicka uvedl: Ano, jsem schopen vypovídat a přítomnému tlumočnickovi rozumím. Jmenuji se V. K. N., nar. X st. přísl. VNM a narodil jsem se ve městě X. Nic se nezměnilo. Má situace je pořád stejná, jsem doma v domácnosti. Žiji v domácnosti a přítelkyně chodí do práce. Bydlím na adrese x se svou přítelkyní N. N. T., nar. X, CZE. Já nikde nepracuji a pracuje přítelkyně. Já jsem v domácnosti, kdy uklízím vařím a starám se o domácnost, když ona je v práci. Seznámili jsme se poprvé na Sapě asi před více než rokem. Byli jsme dlouho v kontaktu přes telefony, kdy jsme si dopisovali. Přítelkyně bydlela v X, kde jsem ji navštěvoval. Jezdil jsem tam asi 3 krát za měsíc. Cesta mi trvala asi 4 hodiny. Ona mne poté představila rodičům. Ona sem do Prahy jezdila za mnou na návštěvy. Ona se se poté za mnou rozhodla přestěhovat do X. Bylo to někdy na začátku roku 2019. Bydli, jsme někde na X. Poté jsme se přestěhovali na nynější adresu, kde nyní bydlíme. Stěhovali jsme se před 7-8 měsíci. Bydlíme v pronajmutím bytě, kde máme pronajatý jeden pokoj. Bydlí tam s námi ještě jedna rodina s dítětem. Platíme 7000 Kč měsíčně a platí to moje přítelkyně. Já nikde nepracuji ani nemohu. Pracuje pouze přítelkyně, která nás oba živí. Ona pracuje na X v nehtovém studiu asi 2 měsíce. Předtím pracovala také v nehtovém studiu ale jinde. Do práce odjíždí v 08:00 a přijíždí až v 21:00 hod. Pracuje v pracovní dny a o víkendy má volno. Vydělá si asi okolo 30000 Kč měsíčně a z toho nás živí. Já přes den vařím, uklízím a starám se o domov. Chtěli bychom si s přítelkyní zařídit nehtové studio pro nás oba. A potom bychom si koupili byt a uvažujeme o dítěti. Podal jsem žádost na OAMP k pobytu. Vše zařizuje můj advokát a ten vše za mne zařizuje. Vaříme spolu a koukáme spolu na filmy. Chodíme na procházky do centra. Ona obědvá v práci. Jinak spolu večeříme poté, co přítelkyně přijede z práce až v 21:00 hod. Já vařím večeři a to Vietnamské jídla, které mám rád. Ona není náročná a ji to co uvařím. Ona má ráda smažené skleněné nudle, které si dáváme v restauraci, protože je neumím uvařit. Mé ráda řízek, KFC i c Donalds. Přítelkyně má psa u rodičů a v budoucnu až budeme bydlet ve svém bychom si chtěli rovněž pořídit psa. Já mám rodinu ve Vietnamu a to rodiče, dva bratry a dvě sestry. Sledujeme různé akční filmy. Máme rádi Vietnamské filmy a filmy o lásce. Žádný konkrétní název si nepamatuji. Já filmy v Češtině nesleduji, ale přítelkyně ano, ta česky umí. Nesledujeme žádný seriál. Chodíme často do města a na kávu. Dříve jsem chodily do kina, ale teď je často v práci a tak se díváme na filmy doma. Jsme pořád spolu, kromě doby kdy jede za rodiči do Ostravy. Moc česky neumím. Zatím se česky neučím. Jen večer mne přítelkyně trochu učí česky. Mám nedokončenou základní školu? Rád hraji fotbal, kdy v létě chodím hrát na Opatov s Vietnamskou skupinou. Také hraji volejbal na Opatově, kam chodí i Češi. Rád koukám na a fotbal co je v televizi. Mám rád anglickou fotbalovou ligu. Potkali jsme se sami na tržnici na Sapě. Napřed jsme si povídali a potom jsme si předali telefonní čísla. Od té doby jsme si dopisovali a volali. Já jsem křesťan a ona je křesťanka a až později jsem zjistil, že znám jejího otce ze mší. Měl jsem strýce v Polsku ale teď už je ve Vietnamu. Jinak zde nikoho nemám z rodiny ani vzdálenější. Mám zde pouze kamaráda z Vietnamu. Známe její rodinu, která žije v Ostravě. Má tam rodiče a mladší sestru. Otec Je x. Matka x a sestra je x. Společné přátele máme rovněž a přítele x, který nás často navštěvuje. Máme postel uprostřed ložnice a nespíme na konkrétních místech. Ráda pije oboje a má ráda Starbucks. Přítelkyně nesladí. Chci zde žít společně se svou přítelkyní a byl bych smutný kdybych musel odjet. Ona by se mnou určitě nejela. Žije zde celý život. Pokud bych musel odjet znamenalo by to asi konec našeho vztahu. Ve Vietnamu mi nic nebrozí. Chci žít zde v ČR se svou přítelkyní a pracovat. Nechci nic doplnit. Toto je vše co mohu

k věci uvést, nežádám žádných změn ani doplnění, a proto tento protokol podepisuji jako správný a úplný dne 06.03.2020 v 11:20 hodin.“

17. Správní orgán prvního stupně provedl dne 11. 3. 2020 pobytovou kontrolu na adrese X, kdy bylo zjištěno, že žádný ze zvonků není označen jmenovkou žalobce. Poštovní schránka č. X však byla označena jménem žalobce a jeho přítelkyně, proto bylo užito domovního zvonku s č. X, na zvonění však nikdo nereagoval. Dne 5. 5. 2020 byla provedena další pobytová kontrola, kdy se ke vchodovým dveřím dostavil žalobce a popsal byt hlídce, a také sdělil, že jeho přítelkyně je na návštěvě u rodičů v Ostravě. Dne 14. 5. 2020 byla provedena další pobytová kontrola, které byl přítomen žalobce i jeho přítelkyně. Hlídka prohlédla byt, ve kterém žalobce užívá jeden pokoj společně s přítelkyní, v daném pokoji byla dvojlůžková postel, skříň s pánským i dámským oblečením.
18. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV ze dne 30. 10. 2020 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 30 měsíců. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí částečně změnil, když část výroku rozhodnutí ve znění: „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“, nahradil větou ve znění „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“ a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
19. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
21. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle ust. § 50a odst. 1 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který a) neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování, b) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným*

členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo c) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

24. Podle ust. § 50a odst. 2 rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo 2. nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
25. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
26. Městský soud v Praze se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a nebyla žalobcem rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaný v řízení ve prospěch žalobce zjistil celkovou délku jeho nelegálního pobytu na území, kterou z důvodu procesní opatrnosti počítal až ode dne 1. 9. 2018 a dále zjistil, že na území pobývá též jeho přítelkyně. Za nejdůležitější však soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl se žalobcem dva pohovory a také provedl pohovor s jeho přítelkyní. Provedl také lustraci v dostupných informačních systémech Policie České republiky, vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky o možnosti vycestování cizince a provedl v místě bydliště žalobce opakovanou pobytovou kontrolu. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Vietnamu. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem a svědkyní správnímu orgánu vyjeveny. V obou výpovědích žalobce a následně i jeho přítelkyně byly značné rozpory, které vyvolávají dojem účelově upravené výpovědi ve prospěch žalobce, a proto správní orgán vycházel v rozhodnutí především z informací, které při výslechu poskytl

žalobce při prvním pohovoru a z kontroly v místě bydliště žalobce. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

27. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nedospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“* Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.
28. Nejvyšší správní soud dlouhodobě vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci žalobce (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).
29. K prvním třem kritériím městský soud uvádí, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně 7 měsíců neoprávněně. Žalobce pobýval na území bez platného oprávnění, vykonával výdělečnou činnost na tržnici Sapa bez platného oprávnění a také překročil

hranice mimo hraniční přechod, čímž závažně narušil veřejný zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. V České republice podle spisového materiálu pobývá minimálně od 1. 9. 2018. Dne 26. 3. 2019 byl zajištěn a stejného dne bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí žalovaného proto bylo vydáno po více než 2 letech od zjištěného porušení veřejného pořádku, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce v této době dále porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.

30. Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobce je nutno zohlednit tvrzení žalobce, že zde má od roku 2019 přítelkyni. V době rozhodování žalovaného však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity. To potvrzují zásadní rozpory ve výpovědích žalobce a jeho přítelkyně, kdy je důvěryhodnost takových výpovědí značně oslabena. Dle soudu jsou ve výpovědích i další velmi zásadní nesrovnalosti, například žalobce uvádí, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, ale jeho přítelkyně potvrdila, že žalobce má na území bratrance a strýce, se kterým se pravidelně scházejí. Přítelkyně dále uvedla, že žalobce nepracuje a veškeré finance zajišťuje ona, přestože žalobce sdělil, že peníze, které vydělá na brigádách, dává přítelkyni a své náklady hradí společně. Osoby, které spolu skutečně plnohodnotně žijí, jsou si vědomy minimálně právě finanční situace a příbuzenských vztahů druhé osoby. Soud má tedy za to, že hodnota výpovědí obou účastníků pro prokázání trvalého vztahu je přinejmenším snížena vzhledem ke skutečnosti, že se v nich nachází velké množství rozporů, kdy některé z nich nelze považovat za zanedbatelné. Nejpodstatnější je však fakt, že vztah se svojí přítelkyní žalobce založil (pokud vůbec) v době, kdy oba věděli, že zde pobývá nelegálně, a že je tudíž jejich vztah od počátku nejistý. Žalobce navíc nemá v České republice děti, správní vyhoštění by proto nepředstavovalo zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.
31. K posledním třem kritériím soud podotýká, že tu žalobce nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk a není na Českou republiku vázán ani po ekonomické stránce. Ze spisového materiálu vyplývá, že ve Vietnamu žijí rodiče a sourozenci žalobce, proto má ve své domovské zemi pravděpodobně silnější vazby než v České republice. K tomu je třeba vzít v úvahu, že rozsáhlým způsobem nerespektoval imigrační pravidla. Žalobci bylo v době rozhodování žalovaného 26 let. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl jakkoliv nepříznivý, nebo že by mu bránil ve vycestování ze země. Nelze popřít, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí původu, avšak v případě žalobce nebyly shledány natolik silné vazby na Českou republiku, aby zájmy jednotlivce na pobytu zde převážily nad opačnými zájmy státu. Správní orgány shledaly veřejný zájem na vyhoštění žalobce silnějším, nežli je osobní zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života v České republice, což je závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje.
32. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích dlouhodobě odkazuje zejména na význam pátého kritéria, na které klade ve své judikatuře důraz i Evropský soud pro lidská práva. V rozsudku 1 Azs 160/2014 ze dne 4. 3. 2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo *Andrey*

Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“

33. Na základě tohoto hodnocení Městský soud v Praze neshledává správní vyhoštění nepřiměřeným vůči soukromému a rodinnému životu žalobce. Správní vyhoštění na dobu 30 měsíců je přiměřeným prostředkem vzhledem ke skutečnosti, že žalobce na území nelegálně pobýval, pracoval a přicestoval mimo hraniční přechod. Dle soudu žalovaný pečlivě vyvažoval mezi zájmy žalobce na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Podle soudu proto bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi právem žalobce na respektování soukromého a rodinného života a protichůdným veřejným zájmem ochrany veřejného pořádku.
34. Posouzení existence trvalého vztahu žalobce a jeho přítelkyně není v daném případě zásadní, neboť i pokud by se jednalo o vztah trvalý, tak tento vztah byl rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že žalobce pobývá na území nelegálně. Žalobce nemůže využít vztahu s občankou České republiky k legalizaci svého dalšího pobytu, od samého počátku věděl, že na území pobývá nelegálně, a proto byl jejich vztah od počátku nejistý. Proto se soud nezabýval hlouběji námitkou žalobce ohledně toho, že rozpory ve výpovědích neprokazují neexistenci partnerského vztahu. Soud zde odkazuje na rozsudek č.j. 5 As 102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „... *správní orgány v řízení nezpochybnilly hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a dětí, ani to, že tyto osoby sdílejí společnou domácnost. Jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel navázal vztah se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer).“ V posuzovaném případě není sporu o tom, že vztah žalobce a jeho přítelkyně byl založen až v době nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, proto nemohl očekávat, že na základě svého vztahu bude moci na území pobývat trvale a i v situaci, kdy by byl vztah žalobce posouzen jako trvalý, tak byl založen a rozvíjen v době nelegálního pobytu žalobce. Tento způsob snahy o legalizaci pobytu na území je dle soudu zcela nepřijatelný.*
35. Vzhledem k výše uvedenému podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40). Soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné

souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou pobytu v České republice, věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje provedené hodnocení za dostatečné a přezkoumatelné, závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správním orgánem ztotožňuje a rozhodnutí považuje za přiměřené.

36. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že žalobce v České republice pobýval nelegálně v době od 1. 9. 2018 do 26. 3. 2019, a tak se dopustil protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije osoba, se kterou má žalobce blízký vztah, který však byl založen až v době nelegálního pobytu na území, žalobce nemohl očekávat, že si vztahem s přítelkyní, která má české občanství, legalizuje svůj pobyt. Tvrzený vztah žalobce nemusí nutně skončit, kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č.j. 1 Azs 384/2019-16).
37. Žalobce také namítal, že správní orgány neodůvodnily své rozhodnutí uložení správního vyhoštění v délce 30 měsíců. Zde soud plně odkazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je odůvodněna uložená doba správního vyhoštění tak, že: *„Doba, po kterou Vám nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena nad střední hranici zákonem stanovené sazby, a to na 30 měsíců, kdy bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Na straně jedné vzal správní orgán zřetel, že se jedná o Vaše první porušení pobytového režimu. Po celou dobu probíhajícího správního řízení jste se správním orgánem spolupracoval. Dostavil jste se sice sám z vlastní vůle. Dále bylo přihlédnuto, že při vstupu do Evropské unie překročil hranice mimo hraniční přechod, čímž zjevně porušil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 zákona číslo 326/1999 Sb., Dále cizinec vykonává výdělečnou činnost na tržnici sapa, čímž porušuje ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., Správní orgán se domnívá, že tato doba je adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého jste se neoprávněným pobytem na území dopustil.“* Také žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil dobu uložení správního vyhoštění a ztotožnil se s hodnocením správního orgánu prvního stupně. Dle městského soudu, tak žalovaný a správní orgán prvního stupně vyhodnotili skutečnosti svědčící ve prospěch a neprospěch žalobce, kdy takovéto hodnocení a odůvodnění považuje soud za dostatečné.
38. Žalobce namítal, že žalovaný v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou posuzoval jako rozhodující skutkový stav věci v době zahájení řízení. Z části napadeného rozhodnutí, na kterou bylo poukazováno v žalobě, nevyplývá, že by žalovaný nevyšel z aktuálního stavu, pouze vyhodnotil vztah mezi žalobcem a jeho partnerkou jako vztah přátelský nebo založený na vzájemné výpomoci, což koresponduje s úvahou o účelovosti výpovědi

účastníků a toho, že byl prokázán pouze fakt, že společně sdílejí pokoj v pronajatém bytě. Soud tak považuje tuto námitku za nedůvodnou.

39. K uváděným rozporům ve výpovědích, které žalobce nepovažoval za indikátor účelovosti vztahu, Městský soud v Praze odkazuje na hodnocení v bodě 30. tohoto rozsudku, kde se blíže zabýval rozpory ve výpovědích účastníků. Dle názoru soudu je z výpovědí zřejmé, že žalobce a jeho partnerka udržují jistý vztah, ale právě tyto neshody ve výpovědích prokazují, že v případě účastníků se nejedná o vztah vysoké intenzity. Osoby, které společně udržují hluboký a trvalý vztah jistě vědí, zda má jejich partner na území státu nějaké příbuzné, či jak se zachází se společnými finančními prostředky. Vzhledem k právnímu názoru, který vyslovil Nejvyšší správní soud a se kterým se Městský soud v Praze v tomto rozsudku plně ztotožňuje, však nemá tento rozpor na posouzení daného případu zásadní vliv, neboť partnerský vztah žalobce vznikl až v době jeho nelegálního pobytu na území.
40. Dále bylo namítáno nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami, k tomu soud uvádí, že po prostudování napadeného rozhodnutí jako celku nalezl soud reakce žalovaného na všechny odvolací námitky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný měl shodně se správním orgánem prvního stupně za to, že žalobce a jeho partnerka tvoří pár pouze účelově, tak již hlouběji neposuzoval dopad do soukromého života partnerky, neboť ji nepovažoval za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a tudíž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí nemohlo dopadnout do jejího soukromého života. Žalovaný se tak dle soudu s veškerými odvolacími námitkami řádně vypořádal.
41. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebyly v daném případě splněny.
42. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaný řádně vypořádal uplatněné odvolací námitky.
43. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky na něj kladené správním řádem.
44. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně